

MINISTERSTVO SPRAVODLIVOSTI SLOVENSKEJ REPUBLIKY
Kancelária zástupcu SR pred súdmi EÚ

Judikatúra súdov EÚ

od 3. augusta 2012 do 2. novembra 2012

(výber najdôležitejších rozhodnutí)

OBSAH

I.	Judikatúra Súdneho dvora.....	3
A.	Oblasť: Aproximácia právnych predpisov	3
B.	Oblasť: Dane	3
C.	Oblasť: Doprava.....	6
D.	Oblasť: Duševné vlastníctvo	7
E.	Oblasť: Energetika	8
F.	Oblasť: Ochrana osobných údajov.....	9
G.	Oblasť: Poľnohospodárstvo	9
H.	Oblasť: Sloboda usadiť sa	10
I.	Oblasť: Sociálna politika.....	10
J.	Oblasť: Územie slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.....	12
K.	Oblasť: Verejné obstarávanie	15
L.	Oblasť: Voľný pohyb osôb	16
M.	Oblasť: Voľný pohyb služieb.....	17
N.	Oblasť: Voľný pohyb tovaru	17
O.	Oblasť: Zásady práva EÚ	18
P.	Oblasť: Životné prostredie a spotrebitelia.....	19
II.	Judikatúra Všeobecného súdu	20
A.	Oblasť: Duševné vlastníctvo	20
B.	Oblasť: Hospodárska a sociálna súdržnosť	21
C.	Oblasť: Hospodárska súťaž.....	21
D.	Oblasť: Poľnohospodárstvo	22
E.	Oblasť: Štátna pomoc	23
F.	Oblasť: Verejné obstarávanie	25

UPOZORNENIE

Tento prehľad je neoficiálnym dokumentom slúžiacim na účely informovania odbornej a všeobecnej verejnosti, ktorý má iba informatívnu povahu, nezohľadňuje najnovšie zmeny európskych ani vnútroštátnych právnych noriem a nezaväzuje Ministerstvo spravodlivosti SR. Účelom tohto prehľadu je iba upozorniť na najdôležitejšie aspekty rozhodnutí, ktoré sú v prehľade uvedené v zjednodušenej forme, preto je vždy nevyhnutné pracovať s autentickým textom vybraného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ. Nedá sa vylúčiť, že pre riešenie konkrétneho problému môžu byť relevantné a dôležité aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré nie sú v tomto prehľade uvedené resp. iné aspekty v ňom uvedených rozhodnutí. V prehľade nie sú napríklad zaradené tie rozhodnutia, v ktorých sú síce uvedené dôležité výroky, tieto sú však iba zopakovaním už ustálenej judikatúry. Akékoľvek ďalšie šírenie alebo spracovanie tohto materiálu je možné len s predchádzajúcim súhlasom pôvodcu, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti SR.

I. JUDIKATÚRA SÚDNEHO DVORA

A. Oblasť: Aproximácia právnych predpisov

C-300/10 Marques Almeida (23. 10. 2012)

„Poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel – Smernica 72/166/EHS – Článok 3 ods. 1 – Smernica 84/5/EHS – Článok 2 ods. 1 – Smernica 90/232/EHS – Článok 1 – Právo na náhradu škody z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel – Zodpovednosť poisteného za škodu – Príspenie poškodeného k škode – Obmedzenie práva na náhradu škody“

Vec sa týkala zrážky dvoch motorových vozidiel, pričom cestujúci vo vozidle zúčastnenom na zrážke, ktorý nebol pripútaný bezpečnostným pásom, utrpel zdravotnú ujmu. Vnútroštátny súd zamietol jeho žalobu o náhradu škody s ohľadom na skutočnosť, že škoda vznikla poškodenému jeho vlastným zavinením, čo podľa vnútroštátneho práva vylučuje nárok na náhradu škody z titulu objektívnej zodpovednosti. Taktiež, keďže sa vo veci nepreukázalo zavinenie vodičov vozidiel, poškodený nemal nárok na náhradu škody podľa všeobecnej úpravy zodpovednosti za škodu. Súdny dvor stanovil, že takáto vnútroštátna právna úprava neodporuje ustanoveniam práva EÚ, keďže neobmedzuje poistné krytie z poistenia zodpovednosti za škodu, ale upravuje iba určenie práva poškodeného na náhradu škody z titulu zodpovednosti poisteného za škodu, ako aj prípadný rozsah náhrady škody.

B. Oblasť: Dane

C-273/11 Mecsek Gabona (6. 9. 2012)

„DPH – Smernica 2006/112/ES – Článok 138 ods. 1 – Podmienky oslobodenia od dane pri plnení v rámci Spoločenstva, v prípade ktorého má nadobúdateľ povinnosť zabezpečiť prepravu tovaru, s ktorým môže od okamihu jeho naloženia nakladať ako vlastník – Povinnosť predávajúceho preukázať, že tovar fyzicky opustil územie členského štátu dodania – Výmaz identifikačného čísla pre DPH nadobúdateľa so spätnou účinnosťou“

V spore ohľadom oslobodenia od DPH Súdny dvor rozhodol, že takéto oslobodenie možno zamietnuť spoločnosti, ktorá predala tovar určený do iného členského štátu, pokiaľ si nespĺnila svoje povinnosti v oblasti dokazovania, vyplývajúce z vnútroštátneho práva a bežnej praxe, aby bolo možné vychádzať z toho, že predmetný tovar bol skutočne vyvezený. Ak však táto spoločnosť predložila potrebné dôkazy a konala v dobrej viere, oslobodenie od DPH jej nemožno zamietnuť.

C-496/11 Portugal Telecom (6. 9. 2012)

„DPH – Šiesta smernica – Článok 17 ods. 2 a článok 19 – Odpočítanie – Daň splatná alebo zaplatená za služby nadobudnuté holdingovou spoločnosťou – Služby, ktoré majú priamu, bezprostrednú a nepochybnú súvislosť so zdaniteľnými plneniami na výstupe“

Šiesta smernica o DPH sa má podľa rozhodnutia Súdneho dvora vykladať tak, že spoločnosť, ktorá popri svojej hlavnej činnosti správy obchodných podielov spoločností nadobudla tovary a služby, ktoré následne fakturuje, si môže odpočítať čiastku DPH zaplatenú na vstupe, pokiaľ služby na vstupe priamo a bezprostredne súvisia s plneniami na výstupe. Ak takéto spoločnosti

používajú tovary a služby na vykonávanie hospodárskych plnení zakladajúcich právo na odpočet a zároveň plnení nezakladajúcich právo na odpočet, odpočet je prípustný iba v časti DPH úmernej sume týkajúcej sa odpočítateľných plnení. Pokiaľ sa uvedené tovary a služby používajú zároveň na hospodárske činnosti ako aj činnosti, ktoré nimi nie sú, metódy odpočtu a rozdelenia určia členské štáty.

C-487/11 Tremanis (6. 9. 2012)

„Nariadenie (EHS) č. 918/83 – Článok 1 ods. 2 písm. c), článok 2 a článok 7 ods. 1 – Oslobodenie osobného majetku od dovozného cla – Pojem ‚majetok určený na uspokojovanie potrieb domácnosti‘ – Motorové vozidlo dovezené na územie Únie – Vozidlo používané rodinným príslušníkom vlastníka, ktorý uskutočnil dovoz“

Právo EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bez dovozného cla možno doviesť motorové vozidlo používané na súkromné účely z tretieho štátu na colné územie EÚ za podmienky, že dovozca skutočne premiestnil svoje zvyčajné bydlisko na colné územie EÚ. Motorové vozidlo, ktoré bezodplatne používa rodinný príslušník tohto dovozcu, teda osoba žijúca s ním v jednej domácnosti, voči ktorej má v zásade vyživovaciu povinnosť, sa považuje za určené na uspokojovanie potrieb domácnosti dovozcu a toto používanie nevedie k zániku nároku na uvedené oslobodenie.

C-324/11 Tóth (6. 9. 2012)

„Dane – DPH – Smernica 2006/112/ES – Článok 9 – Pojem ‚zdaniteľná osoba‘ – Právo na odpočet – Zamietnutie – Zásada daňovej neutrality – Vystaviteľ faktúry vymazaný s registra samostatných podnikateľov – Vystaviteľ faktúry, ktorý si nesplnil povinnosť oznámiť daňovej správe svojich zamestnancov – Povinnosť zdaniteľnej osoby ubezpečiť sa o zákonom konaní vystaviteľa faktúry voči daňovej správe“

Smernica o spoločnom systéme DPH a zásada daňovej neutrality bránia tomu, aby daňový orgán odmietol priznať zdaniteľnej osobe nárok na odpočet DPH z dôvodu, že vystaviteľovi faktúry bolo pred tým, ako poskytol služby alebo vystavil faktúru, zrušené živnostenské oprávnenie. Smernica tiež bráni tomu, aby daňový orgán odmietol priznať zdaniteľnej osobe nárok na odpočet DPH z dôvodu, že vystaviteľ faktúry nenahlásil pracovníkov, ktorých zamestnával, bez toho, že by tento orgán z hľadiska objektívnych okolností preukázal, že dotknutá zdaniteľná osoba vedela, že plnenie bolo súčasťou podvodu spáchaného uvedeným vystaviteľom. Napokon smernica ani zásada daňovej neutrality nebránia tomu, aby vnútroštátny súd na základe celkového prieskumu všetkých okolností prejednávaneho prípadu overil, či vystaviteľ faktúry uskutočnil dotknuté plnenie osobne.

C-28/11 Eurogate Distribution (6. 9. 2012)

„Colný kódex Spoločenstva – Nariadenie (EHS) č. 2913/92 – Článok 204 ods. 1 písm. a) – Režim colného uskladňovania – Vznik colného dlhu z dôvodu nesplnenia povinnosti – Oneskorený zápis informácií týkajúcich sa odobratia tovaru z colného skladu do skladovej evidencie“

Vec sa týkala uvalenia dovozného cla na tovar vyvezený mimo EÚ, ktorý bol oneskorene zapísaný do skladovej evidencie. Právo EÚ stanovuje pri tovare, ktorý nepochádza z EÚ, povinnosť zapísať do skladovej evidencie jeho odber z colného skladu najneskôr v okamihu

tohto odberu. Súdny dvor konštatoval, že nesplnenie tejto povinnosti vedie k vzniku colného dlhu za tento tovar, aj keď bol spätne vyvezený mimo EÚ. Tým sa má predchádzať riziku, že sa podobný tovar nakoniec bez preclenia dostane do hospodárskeho obehu v členských štátoch.

C-262/10 Döhler Neuenkirchen (6. 9. 2012)

„Colný kódex Spoločenstva – Nariadenie (EHS) č. 2913/92 – Článok 204 ods. 1 písm. a) – Colný režim aktívneho zošľachtovacieho styku – Colný režim s podmieneným oslobodením od cla – Vznik colného dlhu – Nesplnenie povinnosti predložiť potvrdenie o prepustení tovaru z colného režimu v stanovenej lehote“

Vec sa týkala uvalenia cla na celý objem dovezeného tovaru na základe nepredloženia potvrdenia o prepustení tovaru z colného režimu. Súdny dvor konštatoval, že takéto nesplnenie povinnosti vedie k vzniku colného dlhu za celý objem schváleného dovezeného tovaru vrátane tovaru, ktorý bol spätne vyvezený mimo územia EÚ. Vnútroštátny súd sa však musí ubezpečiť, že colné orgány neumožnia vznik druhého colného dlhu za tovar, za ktorý by už colný dlh vznikol. Súdny dvor tiež vyzdvihol význam potvrdenia o prepustení tovaru z colného režimu ako ústredného dokumentu v rámci fungovania colného režimu aktívneho zošľachtovacieho styku s podmieneným oslobodením od cla.

C-18/11 Philips Electronics (6. 9. 2012)

„Sloboda usadiť sa – Daňová právna úprava – Daň z príjmov právnických osôb – Daňová úľava – Vnútroštátna právna úprava vylučujúca presun strát vytvorených na vnútroštátnom území prevádzkarňou nerezidentom, ktorá patrí spoločnosti usadenej v inom členskom štáte, na spoločnosť tej istej skupiny usadenej na vnútroštátnom území“

Podľa Súdneho dvora predstavuje vnútroštátna právna úprava, ktorá podmieňuje možnosť presunu strát na stálej prevádzkarni formou daňovej úľavy splnením podmienok nerovnakých pre rezidentov a nerezidentov, obmedzenie slobody usadiť sa. Také obmedzenie nemôže byť odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu založenými na celi zamedzenia dvojitého zohľadnenia strát.

C-38/10 Európska komisia v. Portugalsko (6. 9. 2012)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Článok 49 ZFEÚ – Daňová právna úprava – Premiestnenie daňového domicilu – Premiestnenie aktív – Okamžitá daň pri odchode“

EK podala žalobu o nesplnenie povinnosti voči Portugalsku, ktoré sa malo rozdielnym zdaňovaním firiem pri ich premiestňovaní dopustiť porušenia práva EÚ. Súdny dvor žalobe vyhovel. Podľa neho vnútroštátna právna úprava, ktorá automaticky zdaňuje latentné kapitálové zisky týkajúce sa daňových aktív pri premiestňovaní registrovaného sídla, miesta skutočného vedenia spoločnosti alebo aktív stálej prevádzkarne spoločnosti, pričom kapitálové zisky z vnútroštátnych transakcií sa týmto spôsobom nezdaňujú, predstavuje porušenie práva EÚ.

C-587/10 VSTR (27. 9. 2012)

„Dane – Daň z pridanej hodnoty – Dodávka tovaru – Zdanenie reťazových plnení – Nepriznanie oslobodenia od dane z dôvodu neuvedenia identifikačného čísla pre DPH nadobúdateľa“

Súdny dvor v tejto veci posudzoval, či je v súlade s právom EÚ, ak daňový orgán členského štátu považuje dodávku v rámci EÚ za oslobodenú od DPH len vtedy, keď dodávateľ predloží identifikačné číslo DPH nadobúdateľa. Rozhodol, že takáto úprava sama o sebe neodporuje právu EÚ. Dodal však, že by bolo v rozpore so zásadou proporcionality, ak by daňový orgán členského štátu z dôvodu nesplnenia uvedenej podmienky odmietol priznať oslobodenie od DPH aj vtedy, ak dodávateľ v dobrej viere a po tom, čo prijal všetky opatrenia, ktoré od neho môžu byť dôvodne požadované, predložil iné údaje, ktoré môžu dostatočne preukázať, že nadobúdateľ je zdaniteľnou osobou.

C-525/11 Mednis (18. 10. 2012)

„DPH – Smernica 2006/112/ES – Článok 183 – Pravidlá vrátenia nadmerného odpočtu DPH – Vnútroštátna právna úprava odkladajúca vrátenie časti nadmerného odpočtu DPH až do preskúmania ročného daňového priznania platiteľa dane – Zásady daňovej neutrality a proporcionality“

Podľa vnútroštátnej úpravy bolo možné odmietnuť vrátenie preplatku DPH za dotknuté mesačné obdobie na základe skutočnosti, že preplatok prevyšoval určité percento z celkovej hodnoty zdaniteľných plnení. Cieľom tejto úpravy bolo zamedzenie podvodom alebo daňovým únikom. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora smernica o spoločnom systéme DPH nepovoľuje, aby daňová správa členského štátu bez uskutočnenia akejkoľvek osobitnej analýzy a len na základe aritmetického výpočtu odložila vrátenie časti nadmerného odpočtu DPH vzniknutej za mesačné zdaňovacie obdobie dovtedy, kým nepreskúma ročné daňové priznanie platiteľa DPH.

C. Oblasť: Doprava

C-22/11 Finnair (4. 10. 2012)

C-321/11 Rodríguez Cachafeiro a Martínez-Reboredo Varela-Villamor (4. 10. 2012)

„Letecká doprava – Nariadenie (ES) č. 261/2004 – Náhrada cestujúcim v prípade odmietnutia nástupu do lietadla – Pojem ‚odmietnutie nástupu do lietadla‘ – Vylúčenie z kvalifikovania ako ‚odmietnutia nástupu do lietadla‘ – Zrušenie letu spôsobené štrajkom na letisku odletu – Reorganizácia letov nasledujúcich po zrušenom lete – Právo cestujúcich týchto letov na náhradu – Zrušenie palubnej vstupenky cestujúcemu zo strany dopravcu z dôvodu predpokladaného omeškania predchádzajúceho letu, keď cestujúcemu bola pri odbavení naraz vydaná aj palubná vstupenka na dotknutý let, pričom predchádzajúci let prevádzkoval ten istý dopravca“

Právo EÚ stanovuje pre leteckého dopravcu povinnosť poskytnúť náhradu cestujúcim v prípade, ak im bol odmietnutý nástup do lietadla. Súdny dvor sa v oboch prípadoch zaoberal práve výkladom pojmu „odmietnutie nástupu do lietadla“ v zmysle príslušného nariadenia.

Vo veci C-22/11 bola dôvodom na odmietnutie nástupu do lietadla reorganizácia letov ako následok štrajku, ktorý sa na letisku uskutočnil o dva dni skôr. Vo veci C-321/11 išlo zmluvu o preprave zloženú z viacerých rezervácií na seba nadväzujúcich letov. Na prvom letisku boli cestujúcim pri odbavení vydané palubné vstupenky aj na nadväzujúci let. Z dôvodu, že prvý let mal meškanie pripísateľné dopravcovi, dopravca sa domnieval, že cestujúci druhý let nestihnú a ich palubné vstupenky zrušil. Preto napriek tomu, že sa napokon na nástup dostavili včas, nástup do lietadla im bol odmietnutý.

Súdny dvor uviedol, že obe vyššie uvedené situácie spadajú pod pojem „odmietnutie nástupu do lietadla“ v zmysle príslušného nariadenia. Náhrada za odmietnutie nástupu do lietadla sa tak týka nielen situácie prekročenia kapacity rezervácií, ale takisto situácií založených na iných, najmä prevádzkových dôvodoch.

Spojené veci C-581/10 Nelson a i. a C-629/10 TUI Travel a i. (23. 10. 2012)

„Letecká doprava – Nariadenie (ES) č. 261/2004 – Články 5 až 7 – Montrealský dohovor – Články 19 a 29 – Právo na náhradu v prípade meškania letu – Zlučiteľnosť“

Súdny dvor nadviazal na svoju predchádzajúcu judikatúru¹ a rozhodol, že rovnako ako cestujúci na zrušených letoch majú aj cestujúci na meškajúcich letoch právo na náhradu, ak dosiahnu cieľové letisko o tri a viac hodín neskôr oproti pôvodne stanovenému priletu. Pokiaľ však letecký dopravca preukáže, že meškanie bolo spôsobené mimoriadnymi okolnosťami, ktorým sa nebolo možné vyhnúť, aj keby boli prijaté všetky primerané opatrenia, cestujúcim náhrada nepatrí.

C-557/10 Európska komisia v. Portugalsko (25. 10. 2012)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Doprava – Rozvoj železníc Spoločenstva – Smernica 91/440/EHS – Článok 5 ods. 3 – Železničné prepravné podniky – Nezávislosť riadenia – Rozhodnutia o zamestnancoch, majetku a vlastnom obstarávaní – Článok 7 ods. 3 – Pridelenie finančných prostriedkov manažérovi infraštruktúry – Smernica 2001/14/ES – Článok 6 ods. 1 – Vyrovnanosť rozpočtu – Vhodné podmienky – Neúplné prebratie“

Podľa rozhodnutia Súdneho dvora si Portugalsko tým, že podmienilo každé jednotlivé rozhodnutie o nadobudnutí alebo prevode podielov na základnom imaní spoločností zo strany verejnoprávneho železničného prepravného podniku schválením vlády a tým, že vnútroštátne nestanovilo podmienky, ktoré zabezpečia, aby bol rozpočet manažéra infraštruktúry vyrovnaný, nesplnila povinnosti vyplývajúce z práva EÚ.

D. Oblasť: Duševné vlastníctvo

C-173/11 Football Dataco a i. (18. 10. 2012)

„Smernica 96/9/ES – Právna ochrana databáz – Článok 7 – Právo sui generis – Databáza týkajúca sa prebiehajúcich zápasov futbalových majstrovstiev – Pojem ‚reutilizácia‘ – Miesto reutilizácie“

¹ Rozsudok Súdneho dvora z 19. novembra 2009 v spojených veciach C-402/07 a C-432/07 *Sturgeon a i.*, Zb. 2009, s. I-10923 (prehľad judikatúry z MRK – december 2009, s. 12).

Vec sa týkala problematiky právnej ochrany databáz. Otázkou bolo, ako má byť charakterizované odoslanie údajov osobou, ktorá predtým tieto údaje získala z databázy chránenej právom *sui generis* podľa smernice o právnej ochrane databáz, prostredníctvom servera umiestneného v členskom štáte A do počítača inej osoby v členskom štáte B na základe jej žiadosti a na účely ukladania do pamäte tohto počítača a zobrazovania na jeho obrazovke. Podľa Súdneho dvora takéto konanie predstavuje v zmysle smernice o právnej ochrane databáz „reutilizáciu“ uvedených údajov osobou, ktorá uskutočnila toto odoslanie. Miestom uskutočnenia tohto aktu je členský štát B, ak je tento akt prejavom úmyslu konajúcej osoby zamerať sa na verejnosť nachádzajúcu sa v tomto členskom štáte, čo však prináleží posúdiť vnútroštátnemu súdu.

C-553/11 Rintisch (25. 10. 2012)

„Ochranné známky – Smernica 89/104/EHS – Článok 10 ods. 1 a článok 10 ods. 2 písm. a) – Riadne používanie – Používanie ochrannej známky vo forme, ktorá sa líši v prvkoch, ktoré nemenia rozlišovaciu spôsobilosť ochrannej známky, a je sama osebe zapísaná ako ochranná známka – Časové účinky rozsudku“

Spor vo veci samej sa týkal preukazovania riadneho používania ochrannej známky. Súdny dvor predovšetkým rozhodol, že právo EÚ nebráni tomu, aby majiteľ zapísanej ochrannej známky preukázal jej riadne používanie v odlišnej forme, ak rozdiely medzi týmito dvoma formami nemenili rozlišovaciu spôsobilosť tejto ochrannej známky. Na uvedené nemá vplyv skutočnosť, že táto odlišná forma bola sama osebe zapísaná ako ochranná známka. Zároveň sa Súdny dvor zaoberal tým, do akej miery je možné zaobchádzať odlišne s tzv. „obrannou“ ochrannou známkou.

E. Oblast: Energetika

C-490/10 Európsky parlament v. Rada EÚ (6. 9. 2012)

„Žaloba o neplatnosť – Nariadenie (EÚ, Euratom) č. 617/2010 – Oznamovanie investičných projektov v oblasti energetickej infraštruktúry v rámci Európskej únie Komisii – Voľba právneho základu – Článok 337 ZFEÚ a článok 187 AE – Článok 194 ZFEÚ“

Európsky parlament sa v tejto veci domáhal zrušenia nariadenia o oznamovaní investičných projektov v oblasti energetickej infraštruktúry. Tvrdil, že nariadenie bolo prijaté na zlom právnom základe, čím sa Rada EÚ vyhlá účasti Európskeho parlamentu na jeho prijímaní. Súdny dvor uznal tvrdenia žalobcu a sporné nariadenie zrušil. Uviedol, že predmetné nariadenie spadá pod politiku EÚ v oblasti energetiky, a preto malo byť prijaté na tomto základe s účasťou Európskeho parlamentu na legislatívnom procese. Napokon rozhodol, že účinky napadnutého nariadenia majú byť zachované až dotedy, kým v primeranej lehote odo dňa vyhlásenia rozsudku nenadobudne účinnosť nové nariadenie založené na správnom právnom základe.

F. Oblasť: Ochrana osobných údajov

C-614/10 Európska komisia v. Rakúsko (16. 10. 2012)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Smernica 95/46/ES – Spracovávanie osobných údajov a voľný pohyb týchto údajov – Ochrana fyzických osôb – Článok 28 ods. 1 – Vnútroštátny dozorný orgán – Nezávislosť – Dozorný orgán a úrad spolkového kancelára – Osobné a organizačné väzby“

Komisia podala na Rakúsku republiku žalobu pre nesplnenie povinnosti, keď v nedostatočnej miere transponovala smernicu 95/46/ES o ochrane osobných údajov. Podľa rakúskej vnútroštátnej úpravy je totiž riadiaci člen Komisie pre ochranu údajov (Datenschutzkommission) spolkovým úradníkom, ktorý podlieha služobnému dohľadu, kancelária Komisie patrí medzi útvary úradu spolkového kancelára a spolkový kancelár má bezpodmienečné právo na informácie týkajúce sa všetkých otázok riadenia tejto Komisie. Podľa Súdneho dvora z uvedeného vyplýva, že Rakúsko nezabezpečilo Komisii pre ochranu údajov úplnú nezávislosť, ktorú požaduje smernica, a preto konštatoval porušenie práva EÚ zo strany Rakúska.

G. Oblasť: Poľnohospodárstvo

C-36/11 Pioneer Hi Bred Italia (6. 9. 2012)

„Poľnohospodárstvo – Geneticky modifikované organizmy – Smernica 2002/53/ES – Spoločný katalóg odrôd poľnohospodárskych rastlinných druhov – Geneticky modifikované organizmy registrované v spoločnom katalógu – Nariadenie (ES) č. 1829/2003 – Článok 20 – Existujúce výrobky – Smernica 2001/18/ES – Článok 26a – Opatrenia na predchádzanie neúmyselnej prítomnosti geneticky modifikovaných organizmov – Vnútroštátne opatrenia zakazujúce pestovanie geneticky modifikovaných organizmov registrovaných v spoločnom katalógu a povolených ako existujúce výrobky do prijatia opatrení na základe článku 26a smernice 2001/18/ES“

Návrh bol podaný v rámci sporu, ktorý sa týkal zákonnosti oznámenia talianskeho ministerstva poľnohospodárstva, ktoré uviedlo, že kým jednotlivé regióny neprijmú pravidlá vhodné na zabezpečenie spoločnej existencie tradičných, ekologických a geneticky modifikovaných plodín, nemôže prešetriť žiadosť spoločnosti o vydanie povolenia na pestovanie geneticky modifikovaných hybridov kukurice. Súdny dvor rozhodol, že pestovanie geneticky modifikovaných organizmov nemôže podliehať vnútroštátnemu povoľovaciemu konaniu, ak je používanie týchto odrôd a obchodovanie s nimi povolené podľa práva EÚ a uvedené odrody boli riadne zaregistrované v spoločnom katalógu odrôd poľnohospodárskych rastlinných druhov. Právo EÚ tiež neumožňuje členskému štátu všeobecne brániť pestovaniu takýchto geneticky modifikovaných organizmov na jeho území dovtedy, kým nebudú na jeho území prijaté opatrenia na zabezpečenie spoločnej existencie s inými plodinami.

C-37/11 Európska komisia v. Česká republika (18. 10. 2012)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Prípustnosť – Nariadenie č. 1234/2007 – Článok 115 – Príloha XV – Bod I ods. 2 – Doplnok k prílohe XV – Časť A – Obchodné označenie ‚maslo‘ a ‚mliečna nátierka‘ – Obchodné označenie ‚pomazánkové maslo‘ (nátierkové maslo) – Zoznam výnimiek“

EK žalovala Českú republiku za to, že umožnila predaj „pomazánkového masla“, ktoré nespĺňa kritériá nariadenia o spoločnej organizácii poľnohospodárskych trhov, aby mohlo mať v názve uvedené "maslo". Súdny dvor rozhodol, že si tým Česká republika nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z práva EÚ. Pokiaľ ide o priamu uplatniteľnosť výnimky z pravidiel stanovených v nariadení, Súdny dvor tento argument Českej republiky odmietol a potvrdil, že nie je možné profitovať z uvedenej výnimky bez predchádzajúceho rozhodnutia EK.

H. Oblasť: Sloboda usadiť sa

C-380/11 DI VI Finanziaria SAPA di Diego della Valle (6. 9. 2012)

„Sloboda usadiť sa – Článok 49 ZFEÚ – Daňová právna úprava – Majetková daň – Podmienky priznania nároku na zníženie majetkovej dane – Strata postavenia platiteľa majetkovej dane v dôsledku premiestnenia sídla spoločnosti do iného členského štátu – Obmedzenie – Odôvodnenie – Naliehavé dôvody všeobecného záujmu“

Vec sa týkala straty nároku na zníženie dane z majetku z dôvodu premiestnenia spoločnosti do iného členského štátu. Súdny dvor odmietol tvrdenie, že by vnútroštátna úprava bola odôvodnená naliehavými dôvodmi verejného záujmu a rozhodol, že sloboda usadiť sa bráni právnej úprave členského štátu, podľa ktorej sa na priznanie možnosti nároku zníženia dane z majetku vzťahuje podmienka podliehania tejto dani počas piatich po sebe nasledujúcich zdaňovacích rokov.

C-387/11 Európska komisia v. Belgicko (25. 10. 2012)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Články 49 ZFEÚ a 63 ZFEÚ – Články 31 a 40 Dohody o EHP – Zdaňovanie príjmov z kapitálového a hnutelného majetku – Investičné spoločnosti rezidenti a nerezidenti – Zrážková daň z hnutelného majetku – Započítanie zrážkovej dane z hnutelného majetku – Oslobodenie príjmov z kapitálového a hnutelného majetku – Diskriminácia – Odôvodnenia“

Súdny dvor v tejto veci posudzoval žalobu EK proti Belgicku, ktorého vnútroštátna právna úprava obsahovala odlišné pravidlá týkajúce sa zdanenia príjmov z kapitálu a hnutelného majetku podľa toho, či sú tieto príjmy poberané investičnými spoločnosťami rezidentmi, alebo investičnými spoločnosťami nerezidentmi bez stálej prevádzkarne v Belgicku. Súdny dvor sa stotožnil s argumentáciou EK, že takáto právna úprava vytvára obmedzenia slobody usadiť sa a voľného pohybu kapitálu, pričom toto konanie nemožno ospravedlniť naliehavým dôvodom všeobecného záujmu spočívajúcim v potrebe zabezpečiť účinnosť daňových kontrol.

I. Oblasť: Sociálna politika

C-137/11 Partena (27. 9. 2012)

„Sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov – Nariadenie (EHS) č. 1408/71 – Články 13 a 14c – Uplatniteľná právna úprava – Samostatne zárobkovo činné osoby – Systém sociálneho zabezpečenia – Poistenie – Osoba vykonávajúca závislú činnosť alebo nevykonávajúca nijakú činnosť v členskom štáte – Samostatne zárobková činnosť vykonávaná v inom členskom štáte – Osoba oprávnená konať za spoločnosť – Bydlisko v inom členskom štáte, než je členský štát sídla spoločnosti – Riadenie spoločnosti zo štátu

bydliska – Vnútroštátne pravidlo stanovujúce nevyvrátiteľnú domnienku, že osoba vykonáva zárobkovú činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte, kde má spoločnosť sídlo – Povinné poistenie v systéme sociálneho zabezpečenia pre samostatne zárobkovo činné osoby tohto štátu“

Súdny dvor v tomto konaní vyložil autonómny pojem „miesto výkonu“ činnosti, keď stanovil, že pod ním treba rozumieť miesto, kde dotknutá osoba konkrétne vykonáva úkony súvisiace s riadením spoločnosti. Právu EÚ tiež podľa rozsudku odporuje taká vnútroštátna právna úprava, ktorá nezohľadňuje reálne miesto výkonu činnosti a na účely zdanenia spoločnosti v tomto štáte obsahuje nevyvrátiteľnú domnienku, že riadenie spoločnosti sa vykonáva na území tohto prvého štátu, i keď tomu tak v skutočnosti nie je. Tým, že vnútroštátne právo tejto domnienke priznáva nevyvrátiteľnú povahu, prekračuje medze toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie legitímneho cieľa, ktorým je boj proti podvodom v oblasti sociálneho zabezpečenia.

C-115/11 Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe (4. 10. 2012)

„Sociálne zabezpečenie – Určenie uplatniteľnej právnej úpravy – Nariadenie (EHS) č. 1408/71 – Článok 14 ods. 2 písm. b) – Osoba, ktorá je obvykle zamestnaná na území dvoch alebo viacerých členských štátov – Opakovane uzatvárané pracovné zmluvy – Zamestnávateľ so sídlom v členskom štáte zvyčajného bydliska zamestnanca – Závislá činnosť vykonávaná výlučne v iných členských štátoch“

Právo EÚ sa má podľa Súdneho dvora vykladať tak, že pod pojem „osoba, ktorá je obvykle zamestnaná na území dvoch alebo viacerých členských štátov“ nespadá pracovník, ktorý v rámci opakovane uzatváraných pracovných zmlúv definujúcich ako miesto výkonu práce územie viacerých členských štátov, pracuje v skutočnosti počas doby trvania každej z týchto zmlúv iba na území jedného z týchto štátov.

C-583/10 Nolan (18. 10. 2012)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 98/59/ES – Ochrana pracovníkov – Hromadné prepúšťanie – Pôsobnosť – Zatvorenie americkej vojenskej základne – Informovanie a porady s pracovníkmi – Čas, keď vznikla povinnosť porád – Nedostatok právomoci Súdneho dvora“

Spor vo veci samej vznikol na základe výpovede danej zamestnankyni americkej vojenskej základne vo Veľkej Británii z dôvodu znižovania počtu miest. Žalobkyňa zažalovala USA za porušenie smernice o hromadnom prepúšťaní, keď vedenie základne zanedbalo povinnosť porád so zástupcami zamestnancov stanovenú smernicou. Súdny dvor vo svojom rozhodnutí stanovil, že prepúšťanie personálu vojenskej základne v žiadnom prípade nepatrí do pôsobnosti uvedenej smernice, a to bez ohľadu na skutočnosť, či ide o vojenskú základňu patriacu tretiemu štátu, alebo nie, nakoľko činnosť ozbrojených síl nespadá pod úpravu vnútorného trhu. Dodal tiež, že v zásade má právomoc rozhodovať o návrhoch týkajúcich sa ustanovení práva EÚ v situáciách, ktoré nepatria pôsobnosti tohto práva, avšak v ktorých sa ustanovenia práva EÚ stali uplatniteľné z dôvodu odkazu vo vnútroštátnom práve. Uviedol však, že nemal k dispozícii dostatočne presné údaje, a preto nemohol konštatovať

uplatniteľnosť smernice vo veci samej a musel naopak dospieť k záveru o nedostatku svojej právomoci.

C-367/11 Prete (25. 10. 2012)

„Voľný pohyb osôb – Článok 39 ES – Štátny príslušník jedného členského štátu, ktorý si hľadá zamestnanie v inom členskom štáte – Rovnosť zaobchádzania – Čakateľský príspevok pre mladých ľudí hľadajúcich si prvé zamestnanie – Udelenie podriadené podmienke absolvovania aspoň šiestich rokov štúdia v hostiteľskom členskom štáte“

Spor vo veci samej sa týkal diskriminačnej vnútroštátnej úpravy v oblasti sociálnej politiky. Súdny dvor rozhodol, že ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré podriaďujú právo na čakateľský príspevok, ktorý môžu poberať mladí ľudia hľadajúci si prvé zamestnanie, podmienke, že dotknutá osoba absolvovala aspoň šesť rokov štúdia vo vzdelávacom zariadení hostiteľského členského štátu, odporuje voľnému pohybu pracovníkov v rámci EÚ. Vzhľadom na to, že táto podmienka bráni zohľadneniu iných reprezentatívnych dôkazov, ktoré môžu preukázať existenciu skutočného spojenia medzi žiadateľom o príspevok a predmetným geografickým trhom práce, vnútroštátna úprava ide nad rámec nevyhnutného cieľa, ktorým je zabezpečiť existenciu takéhoto spojenia.

J. Oblasť: Územie slobody, bezpečnosti a spravodlivosti

Spojené veci C-71/11 a C-99/11 Y a Z (5. 9. 2012)

„Smernica 2004/83/ES – Minimálne normy pre podmienky priznávania postavenia utečenca alebo postavenia doplnkovej ochrany – Článok 2 písm. c) – Postavenie ‚utečenca‘ – Článok 9 ods. 1 – Pojem ‚činy prenasledovania‘ – Článok 10 ods. 1 písm. b) – Náboženstvo ako dôvod prenasledovania – Súvislosť medzi týmto dôvodom prenasledovania a činmi prenasledovania – Pakistanskí štátni príslušníci, ktorí sú členmi náboženského spoločenstva Ahmadíja – Činy pakistanských orgánov, ktoré smerujú k zákazu práva prejavovať svoje náboženské vyznanie na verejnosti – Dostatočne závažné činy, aby dotknutá osoba mohla mať oprávnené obavy, že bude vystavená prenasledovaniu z dôvodu svojho náboženského vyznania – Individuálne posúdenie skutočností a okolností – Článok 4“

Vec sa týkala sporu o získanie postavenia utečenca dvoma žiadateľmi o azyl, ktorí tvrdili, že ich nemožno vyhostiť z dôvodu obavy, že budú v domovskej krajine prenasledovaní na základe viery. Podľa Súdneho dvora každý zásah do práva na slobodu náboženského vyznania, ktorý je v rozpore s Chartou základných práv EÚ, automaticky nepredstavuje „čin prenasledovania“. Na účely určenia, či v konkrétnom prípade ide, resp. by hrozilo prenasledovanie, nie je rozhodujúce, či je náboženstvo vykonávané súkromne alebo verejne, individuálne alebo kolektívne. Do úvahy treba vziať závažnosť opatrení a sankcií hroziacich žiadateľom. Príslušné orgány musia preto overiť, či z dôvodu výkonu tejto slobody v krajine pôvodu vznikne osobám riziko, že budú prenasledované alebo predmetom neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestov. Obava žiadateľa z prenasledovania je oprávnená vtedy, ak sa príslušné orgány s ohľadom na osobnú situáciu žiadateľa domnievajú, že po jeho návrate do jeho krajiny pôvodu bude vykonávať náboženské úkony, ktoré ho vystavia skutočnému riziku prenasledovania. Pri individuálnom posudzovaní žiadosti o získanie postavenia utečenca

uvedené orgány od žiadateľa nemôžu odôvodnene požadovať, aby sa týchto svojich náboženských úkonov vzdal.

C-42/11 Lopes Da Silva Jorge (5. 9. 2012)

„Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Európsky zatykač a postupy odovzdávania osôb medzi členskými štátmi – Článok 4 bod 6 – Dôvod, pre ktorý možno odmietnuť výkon európskeho zatykača – Vykonanie vo vnútroštátnom práve – Zadržaná osoba, ktorá je štátnym príslušníkom vydávajúceho členského štátu – Európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody – Právna úprava členského štátu obmedzujúca možnosť odmietnuť výkon európskeho zatykača na prípad, keď je požadovaná osoba štátnym príslušníkom uvedeného štátu“

Spor vo veci samej sa týkal výkonu európskeho zatykacieho rozkazu podľa príslušného rámcového rozhodnutia. Súd stanovil, že predmetné rámcové rozhodnutie spolu s čl. 18 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že členský štát sa síce môže rozhodnúť obmedziť situácie, v ktorých vnútroštátny vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vydať osobu, nemôže však úplne a automaticky vylúčiť z tejto pôsobnosti štátnych príslušníkov iných členských štátov, ktorí sa zdržiavajú alebo majú trvalý pobyt na jeho území, a to bez ohľadu na väzby, ktoré na jeho území majú.

C-355/10 Európsky parlament v. Rada EÚ (5. 9. 2012)

„Kódex schengenských hraníc – Rozhodnutie 2010/252/EÚ – Dozor na vonkajších morských hraniciach – Zavedenie dodatočných opatrení, ktorými sa riadi dozor na vonkajších hraniciach – Vykonávacie právomoci Komisie – Rozsah – Návrh na zrušenie“

Európsky parlament napadol žalobou o neplatnosť rozhodnutie Rady EÚ, ktorým sa dopĺňa Kódex schengenských hraníc. Súdny dvor potvrdil, že Rada EÚ prekročila právomoc obsiahnutú v samotnom Kódexe a napadnuté rozhodnutie zrušil, pričom rozhodol, že jeho účinky sa zachovávajú až do nadobudnutia účinnosti, v primeranej lehote, novej právnej úpravy. Súdny dvor predovšetkým dospel k záveru, že prijaté rozhodnutie prekračuje rámec dodatočných opatrení, a naopak obsahuje ustanovenia zásadnej povahy, ktoré si vyžadujú politickú voľbu. Preto je potrebný zásah zákonodarcu EÚ a tento akt nemohol byť prijatý prostredníctvom komitológie. Súdny dvor tiež nastavil určité kritériá, prostredníctvom ktorých možno odlíšiť pravidlá zásadnej povahy od nepodstatných prvkov. Napokon zdôraznil, že úvahy zákonodarcu EÚ, ktorý takéto odlíšenie vykoná s cieľom delegovať časť právomoci, budú musieť byť preskúmateľné súdom EÚ. Uvedený rozsudok má preto všeobecný význam vo všetkých oblastiach legislatívnej činnosti EÚ.

C-170/11 Lippens a i. (6. 9. 2012)

„Nariadenie (ES) č. 1206/2001 – Spolupráca pri vykonaní dôkazov v občianskych alebo obchodných veciach – Vecná pôsobnosť – Výsluch svedka, ktorý je účastníkom konania vo veci samej a ktorého trvalé bydlisko sa nachádza v inom členskom štáte, súdom členského štátu – Možnosť predvolať pred príslušný súd osobu ako svedka podľa práva členského štátu uvedeného súdu“

Vec sa týkala uplatnenia vnútroštátnej a úniovej úpravy pri výsluchu svedka z iného členského štátu. Súdny dvor konštatoval, že príslušný súd členského štátu, ktorý chce vypočuť ako svedka účastníka konania s bydliskom v inom členskom štáte, má na vykonanie takéhoto výsluchu možnosť predvolať tohto účastníka a vypočuť ho v súlade s právom členského štátu uvedeného súdu.

C-619/10 Trade Agency (6. 9. 2012)

„Súdna spolupráca v občianskych veciach – Nariadenie (ES) č. 44/2001 – Výkon – Dôvody odmietnutia – Nedoručenie písomnosti, ktorou sa začalo konanie – Preskúmanie súdom štátu, v ktorom sa žiada o uznanie – Rozsah – Hodnota informácií uvedených v osvedčení – Porušenie verejného poriadku – Neodôvodnené súdne rozhodnutie“

V tejto veci išlo rozsudok pre zmeškanie, ktorý bol vydaný a opatrený osvedčením o vykonateľnosti podľa nariadenia Brusel I. v Spojenom kráľovstve a vo vzťahu ku ktorému bol v Lotyšsku podaný návrh na uznanie a výkon tiež podľa nariadenia Brusel I. Súdny dvor uviedol, že ak žalovaný v takomto prípade spochybňuje vyhlásenie o vykonateľnosti rozsudku pre zmeškanie na súde členského štátu dožiadaného o uznanie a výkon uvedeného rozsudku, pričom argumentuje, že mu v členskom štáte pôvodu nebola doručená písomnosť o začatí konania, má uvedený súd právomoc preskúmať súlad informácií obsiahnutých v uvedenom osvedčení s dôkazmi. Vnútroštátny súd však nemôže na základe údajného rozporu s verejným poriadkom odmietnuť vykonať rozsudok pre zmeškanie, s výnimkou prípadu, že je toto rozhodnutie zjavným a neprimeraným porušením práva žalovaného na spravodlivý proces stanoveného v čl. 47 ods. 2 Charty základných práv EÚ.

C-190/11 Mühlleitner (6. 9. 2012)

„Súdna právomoc v občianskych a obchodných veciach – Právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv – Nariadenie (ES) č. 44/2001 – Článok 15 ods. 1 písm. c) – Prípadné obmedzenie tejto právomoci iba na spotrebiteľské zmluvy uzatvorené na diaľku“

Nariadenie Brusel I. sa má vykladať v tom zmysle, že oprávnenie spotrebiteľa žalovať zahraničného podnikateľa pred vnútroštátnymi súdmi nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola uzatvorená na diaľku. Rovnako ani skutočnosť, že spotrebiteľ odcestoval do členského štátu podnikateľa, aby tam podpísal zmluvu, nevylučuje právomoc súdov členského štátu spotrebiteľa.

C-179/11 Cimade a GISTI (27. 9. 2012)

„Žiadosti o azyl – Smernica 2003/9/ES – Minimálne normy pre prijímanie žiadateľov o azyl v členských štátoch – Nariadenie (ES) č. 343/2003 – Povinnosť zaručiť žiadateľom o azyl poskytnutie minimálnych prijímacích podmienok počas trvania postupu ich prevzatia alebo späťvzatia zodpovedným členským štátom – Určenie členského štátu, ktorému prináleží znášať finančné bremeno spojené s poskytnutím minimálnych podmienok“

Pokiaľ sa členský štát rozhodne dožiadať iný členský štát, aby prevzal alebo vzal späť žiadateľa o azyl, žiadajúci členský štát je povinný takémuto žiadateľovi priznať minimálne podmienky prijatia stanovené právom EÚ. Táto povinnosť členského štátu zaniká v okamihu skutočného odovzdania žiadateľa o azyl dožiadanému členskému štátu a finančné bremeno poskytnutia týchto minimálnych podmienok znáša žiadajúci členský štát.

C-502/10 Singh (18. 10. 2012)

„Smernica 2003/109/ES – Postavenie štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú osobami s dlhodobým pobytom – Pôsobnosť – Článok 3 ods. 2 písm. e) – Pobyt založený formálne obmedzeným povolením“

Súdny dvor sa zaoberal otázkou, či povolenie na pobyt udelené na určitú dobu, ktoré sa udeľuje v prospech osobitnej skupiny osôb a ktorého platnosť je možné neobmedzene predĺžiť, hoci bez akejkoľvek perspektívy získania trvalého povolenia na pobyt, spadá pod pojem „formálne obmedzené povolenie na pobyt“ v zmysle smernice o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom. Podľa Súdneho dvora uvedenú otázku treba zodpovedať záporne za predpokladu, že takéto obmedzenie nebráni dlhodobému pobytu štátneho príslušníka tretích krajín v členskom štáte, čo prináleží preskúmať vnútroštátnemu súdu.

C-133/11 Folien Fischer a Fofitec (25. 10. 2012)

„Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Súdna právomoc v občianskych a obchodných veciach – Osobitné právomoci vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti – Negatívna určovacia žaloba (negative Feststellungsklage) – Možnosť potenciálneho pôvodcu skutočnosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody, podať žalobu proti prípadnému poškodenému na súde v mieste, kde došlo alebo by mohlo dôjsť k takejto skutočnosti, s cieľom určiť neexistenciu mimozmluvnej zodpovednosti“

Spor vo veci samej sa týkal právomoci súdu členského štátu EÚ rozhodnúť o negatívnej určovacej žalobe. Súdny dvor stanovil, že osobitosť negatívnej určovacej žaloby sa zakladá na skutočnosti, že žalobca sa snaží preukázať neexistenciu podmienok zodpovednosti, z ktorej by pre žalovaného vyplývalo právo na náhradu škody, no toto tvrdenie nemá vplyv na preskúmanie, ktoré musí vykonať vnútroštátny súd s cieľom overiť svoju súdnu právomoc vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti. Súdny dvor preto rozhodol, že negatívna určovacia žaloba, ktorej účelom je preukázať neexistenciu mimozmluvnej zodpovednosti, patrí do pôsobnosti nariadenia Brusel I.

K. Oblasť: Verejné obstarávanie

C-218/11 Édukövizig a Hochtief Solutions (predtým Hochtief Construction) (18. 10. 2012)

„Smernica 2004/18/ES – Verejné zákazky na práce, dodávku tovaru a služby – Článok 44 ods. 2 a článok 47 ods. 1 písm. b) a odseky 2 a 5 – Ekonomické a finančné postavenie záujemcov alebo uchádzačov – Minimálna úroveň stanovená na základe jediného údaju zo súvahy – Účtovný údaj, ktorý môže byť ovplyvnený rozdielmi medzi vnútroštátnymi právnymi úpravami v oblasti účtovných závierok obchodných spoločností“

Verejný obstarávateľ je podľa práva EÚ oprávnený vyžadovať minimálnu úroveň ekonomického a finančného postavenia s odvolaním sa na jeden alebo viacero konkrétnych prvkov súvahy, pokiaľ sú objektívne vhodné na poskytnutie informácie o tomto subjekte a takto stanovená hranica proporcionálne predstavuje pozitívny ukazovateľ existencie dostatočného ekonomického a finančného zázemia na riadne plnenie zákazky. Toto kritérium

minimálnej úrovne ekonomického a finančného postavenia v zásade nemožno vylúčiť len z dôvodu rozdielnej právnej úpravy v členských štátoch. Zároveň, pokiaľ hospodársky subjekt nemôže splniť minimálnu úroveň ekonomického a finančného postavenia z dôvodu dohody o systematickom prevádzaní svojho zisku na materskú spoločnosť, tento subjekt môže argumentovať spôsobilosťou inej osoby, napr. práve materskej spoločnosti.

L. Oblasť: Voľný pohyb osôb

C-83/11 Rahman a i. (5. 9. 2012)

„Smernica 2004/38/ES – Právo občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov – Článok 3 ods. 2 – Povinnosť umožniť v súlade s vnútroštátnou legislatívou vstup a pobyt ,akýchkoľvek iných rodinných príslušníkov‘ závislých od občana Únie“

Spor vo veci samej sa týkal najmä rozdielu medzi rodinnými príslušníkmi občana EÚ, definovanými v čl. 2 smernice o voľnom pohybe občanov EÚ, a ostatnými rodinnými príslušníkmi, tzv. oprávnenými osobami, uvedenými v čl. 3 ods. 2 smernice. Podľa Súdneho dvora členské štáty nemajú povinnosť vyhovieť každej žiadosti o vstup alebo pobyt podanej rodinnými príslušníkmi občana EÚ, ktorí nespádajú pod čl. 2 smernice, aj keď dotknuté osoby preukážu, že sú osobami závislými od uvedeného občana EÚ. Súdny dvor tiež zadefinoval práva a povinnosti členských štátov, ktoré im vyplývajú z čl. 3 ods. 2 smernice a zaoberal sa samotným pojmom „závislosti“. Napokon Súdny dvor skonštatoval, že otázka, či vydanie pobytového preukazu uvedeného v čl. 10 smernice môže podliehať požiadavke, aby vzťah závislosti žiadateľa pretrvával v hostiteľskom členskom štáte, nespadá do pôsobnosti uvedenej smernice.

C-249/11 Byankov (4. 10. 2012)

„Právo občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov – Smernica 2004/38/ES – Článok 27 – Správne opatrenie zakazujúce opustiť vnútroštátne územie z dôvodu nezaplatenia dlhu vzniknutého voči právnickej osobe súkromného práva – Zásada právnej istoty vo vzťahu k právoplatným správnym aktom – Zásady ekvivalencie a efektivity“

Právo EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni uplatneniu vnútroštátneho ustanovenia, ktoré stanovuje obmedzenie práva na voľný pohyb štátneho príslušníka členského štátu v rámci EÚ iba z dôvodu, že tento štátny príslušník má určitý dlh voči právnickej osobe súkromného práva, ktorý prekračuje zákonom stanovenú maximálnu sumu a na ktorý nie je poskytnutá zábezpeka. Rovnako je neprijateľná právna úprava, podľa ktorej možno opätovne otvoriť správne konanie, v ktorom bol uložený právoplatný zákaz opustiť územie v rozpore s právom EÚ, len na základe takých podmienok, ktorú sú vo veci samej taxatívne vymenované vo vnútroštátnom práve.

C-364/10 Maďarsko v. Slovenská republika (16. 10. 2012)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Článok 259 ZFEÚ – Občianstvo Únie – Článok 21 ZFEÚ – Smernica 2004/38/ES – Právo na pohyb na území členských štátov – Prezident Maďarska – Odopretie vstupu na územie Slovenskej republiky – Diplomatiek vzťahy medzi členskými štátmi“

Uvedený spor sa týkal plánovanej návštevy maďarského prezidenta Lázsló Sólyoma v Komárne v auguste 2009. Maďarsko zastávalo názor, že Slovenská republika porušila právo EÚ svojím postupom a postojom v súvislosti s touto návštevou a s príchodom vtedajšieho maďarského prezidenta na slovenské územie. Potom, ako neuspelo so sťažnosťou pred EK, ktorá sa priklonila na stranu Slovenskej republiky, zažalovalo Maďarsko v júli 2010 Slovenskú republiku na Súdnom dvore podľa čl. 259 ZFEÚ. Doposiaľ ide iba o šieste konanie iniciované členským štátom proti inému členskému štátu a iba štvrté, ktoré skončilo rozsudkom.

Súdny dvor dospel k záveru, že za daných okolností z práva EÚ nevyplývala Slovenskej republike povinnosť zaručiť prezidentovi Maďarska vstup na svoje územie. Hlava štátu je podľa Súdneho dvora stelesnením suverenity svojej krajiny. To ju odlišuje od všetkých ostatných občanov EÚ, a preto sa jej pohyb v rámci EÚ riadi osobitným režimom, ktorý naďalej upravuje medzinárodné právo. Rovnako podľa Súdneho dvora nedošlo k zneužitiu práva EÚ zo strany Slovenskej republiky. Zvyšok žaloby Maďarska Súdny dvor odmietol ako neprípustný.

M. Oblasť: Voľný pohyb služieb

C-498/10 X (18. 10. 2012)

„Slobodné poskytovanie služieb – Obmedzenia – Daňová právna úprava – Zrážková daň z odmien, ktorú musí uplatniť príjemca služby usadený na vnútroštátnom území, pri odmene, ktorá má byť vyplatená poskytovateľovi služby usadenému v inom členskom štáte – Neexistencia takej povinnosti u poskytovateľa služieb, ktorý je usadený v tom istom členskom štáte“

Povinnosť príjemcu služieb, ktorá vyplýva z právnej úpravy členského štátu, vykonať zrážku dane z odmien vyplatených poskytovateľom služieb usadeným v inom členskom štáte, zatiaľ čo takáto povinnosť nevzniká pri odmenách vyplatených domácim poskytovateľom služieb, predstavuje obmedzenie slobodného poskytovania služieb, keďže je spojená s dodatočným administratívnym zaťažením a so súvisiacim rizikom zodpovednosti. Takéto obmedzenie možno odôvodniť potrebou zabezpečiť účinné vymáhanie dane a neprekračuje rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie tohto cieľa.

N. Oblasť: Voľný pohyb tovaru

C-150/11 Európska komisia v. Belgicko (6. 9. 2012)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Smernica 1999/37/ES – Registračné dokumenty vozidiel – Vozidlá predtým registrované v inom členskom štáte – Zmena majiteľa – Povinnosť kontroly technického stavu – Žiadosť o predloženie osvedčenia o zhode – Kontrola technického stavu vykonaná v inom členskom štáte – Neuznanie – Neexistencia odôvodnenia“

Dôvodom pre žalobu EK v tomto prípade bolo, že Belgicko systematicky požadovalo na účely povinnej kontroly technického stavu vozidla predtým registrovaného v inom členskom štáte okrem predloženia registračného osvedčenia aj osvedčenie o zhode vozidla a tiež že podriaďovalo takéto vozidlá kontrole technického stavu pred ich registráciou na iného majiteľa bez zohľadnenia výsledkov kontroly technického stavu uskutočnenej v inom členskom štáte.

Podľa Súdneho dvora obe požiadavky stanovené belgickým právom odporujú zásade uznávania registračných osvedčení vydaných inými členskými štátmi, obsiahnutej v práve EÚ.

C-385/10 Elenca (18. 10. 2012)

„*Voľný pohyb tovaru – Množstevné obmedzenia a opatrenia s rovnakým účinkom – Vložky komínov a vzostupné trubice – Chýbajúce označenie zhody ES – Vylúčenie uvádzania na trh*“

Talianska spoločnosť napadla vnútroštátnu úpravu, ktorá uvedenie výrobku na trh pochádzajúceho z iného členského štátu podriaďovala technickej podmienke – získaniu označenia ES –, ktorú navyše nie je možné splniť, keďže v súčasnosti neexistuje zodpovedajúca harmonizovaná norma, čo prakticky znemožňuje možnosť dovozu a distribúcie tovaru a obmedzuje voľný pohyb v rámci EÚ. Súdny dvor rozhodol, že právo EÚ bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá z úradnej moci podmieňuje uvádzanie stavebných výrobkov z iného členského štátu na trh získaním označenia ES.

O. Oblast': Zásady práva EÚ

Spojené veci C-422/11 P a C-423/11 Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej v. Európska komisia (6. 9. 2012)

„*Odvolaania – Žaloba o neplatnosť – Neprípustnosť žaloby – Zastúpenie pred súdmi Únie – Advokát – Nezávislosť*“

Súdny dvor zamietol odvolania predsedu Úradu pre elektronickú komunikáciu a Poľskej republiky a potvrdil uznesenie Všeobecnému súdu, ktorým rozhodol o neprípustnosti žaloby². Všeobecný súd správne dospel k záveru, že v danej veci nebola splnená požiadavka Štatútu Súdneho dvora EÚ o nezávislosti advokáta, ktorá implikuje neexistenciu akéhokoľvek pracovnoprávneho vzťahu medzi advokátom a jeho klientom.

C-75/11 Európska komisia v. Rakúsko (4. 10. 2012)

„*Nesplnenie povinnosti členským štátom – Občianstvo Únie – Právo na pohyb a pobyt – Články 20 ZFEÚ a 21 ZFEÚ – Diskriminácia založená na štátnej príslušnosti – Článok 18 ZFEÚ – Smernica 2004/38/ES – Článok 24 – Výnimka – Rozsah – Členský štát, v ktorom výhodu zľavneného cestovného čerpajú len študenti, ktorých rodičia v tomto štáte poberajú rodinné prídavky*“

EK v žalobe vytýkala Rakúskej republike, že niektoré spolkové krajiny priznávajú zľavnené cestovné len študentom, ktorým sa poskytujú rodinné prídavky v Rakúsku. Súdny dvor vyhovel žalobe a právnu úpravu obsahujúcu uvedenú podmienku označil za odporujúcu zákazu diskriminácie a voľnému pohybu osôb.

² Uznesenie Všeobecného súdu z 23. mája 2011 vo veci T-226/10 *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej v. Európska komisia*, zatiaľ neuvverejnený v Zbierke (prehľad judikatúry z MRK – september 2011, s. 30).

P. Oblasť: Životné prostredie a spotrebiteľia

C-544/10 Deutsches Weintor (6. 9. 2012)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Aproximácia právnych predpisov – Verejné zdravie – Informovanie a ochrana spotrebiteľa – Označovanie a prezentácia potravín – Pojmy ‚výživové tvrdenia‘ a ‚zdravotné tvrdenia‘ – Nariadenie (ES) č.1924/2006 – Označenie vína ako ‚ľahko stráviteľné‘ – Údaj o zníženom obsahu kyslosti – Nápoje s obsahom alkoholu viac než 1,2 % objemu – Zákaz zdravotných tvrdení – Charta základných práv Európskej únie – Článok 15 ods. 1 – Slobodná voľba povolania – Článok 16 – Sloboda podnikania – Zlučiteľnosť“

Vec sa týkala reklamy na víno, ktorá demonštrovala jeho ľahkú stráviteľnosť na základe zníženého podielu kyslosti. Súdny dvor rozhodol, že alkoholické nápoje, a teda aj víno, nemožno v reklame označovať ako „ľahko stráviteľné“. Označenie upozorňujúce na znížený obsah kyslosti totiž predstavuje zdravotné tvrdenie, ktoré je pri alkoholických nápojoch zakázané.

C-43/10 Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a i. (11. 9. 2012)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernice 85/337/EHS, 92/43/EHS, 2000/60/ES a 2001/42/ES – Politika Spoločenstva v oblasti vodného hospodárstva – Odklonenie toku rieky – Pojem ‚lehota‘ na vypracovanie plánov vodohospodárskeho manažmentu správneho územia povodia“

Vec sa týkala odklonu rieky v Grécku na účely zavlažovania a zásobovania dotknutého regiónu pitnou vodou. Súdny dvor uznal, že tieto skutočnosti predstavujú naliehavý verejný záujem, ktorý môže v zásade odôvodniť odklonenie rieky a prevážiť tak nad povinnosťou z práva EÚ zabezpečiť, aby realizácia podobných projektov nemala nepriaznivý vplyv na chránené lokality európskeho významu. Členské štáty však musia zabezpečiť, aby tieto nepriaznivé vplyvy projektu boli presne identifikované a musia tiež prijať všetky kompenzačné opatrenia potrebné pre ochranu celkovej súdržnosti siete Natura 2000.

C-301/10 Európska komisia v. Spojené kráľovstvo (18. 10. 2012)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Znečisťovanie a poškodzovanie – Čistenie komunálnych odpadových vôd – Smernica 91/271/EHS – Články 3, 4 a 10 – Príloha I body A a B“

Žaloba EK proti Spojenému kráľovstvu sa týkala nesplnenia povinností vyplývajúcich zo smernice 91/271/EHS o čistení komunálnych odpadových vôd. Veľká Británia sa mala zanedbaním primeraného zberu komunálnych odpadových vôd a ich primeraného čistenia dopustiť porušenia práva EÚ. Súdny dvor uznal porušenie práva EÚ nedostatočným zavedením zberných systémov a ich čistením v dvoch britských aglomeráciách, čím v plnom rozsahu vyhovel žalobe EK.

C-428/11 Purely Creative a i. (18. 10. 2012)

„Smernica 2005/29/ES – Nekalé obchodné praktiky – Praktiky spočívajúce v informovaní spotrebiteľa o tom, že vyhral cenu, a nútiace ho, aby si s cieľom nadobudnúť danú cenu spôsobil akékoľvek náklady“

Spor sa týkal obchodných praktík spočívajúcich v zasielaní oznamov o výhre určitej ceny či odmeny, pričom výherca musel vynaložiť finančné náklady či už na oboznámenie sa s predmetom výhry alebo na jej nadobudnutie. Právo EÚ zakazuje agresívne praktiky, ktorými sa vytvára falošný dojem, že spotrebiteľ už vyhral cenu, ak sa žiadosť o informáciu týkajúcu sa povahy ceny alebo jej nadobudnutie podmieňuje uhradením hotovosti alebo vynaložením nákladov. Nie je pritom rozhodujúce, že náklady vyžadované od spotrebiteľa boli zanedbateľné s ohľadom na hodnotu ceny alebo že z nich obchodník nemal žiadny prospech.

II. JUDIKATÚRA VŠEOBECNÉHO SÚDU**A. Oblasť: Duševné vlastníctvo****T-404/10 National Lottery Commission v. ÚHVT (13. 9. 2012)**

„Ochranná známka Spoločenstva – Konanie o vyhlásenie neplatnosti – Obrazová ochranná známka Spoločenstva predstavujúci ruku – čl. 53 ods. 2 písm. c) nariadenia (ES) č. 207/2009 – Existencia skoršieho označenia chráneného autorským vnútroštátnym právom – Dôkazné bremeno – Aplikácia vnútroštátneho práva na úrovni ÚHVT – Prieskum rozhodnutia“

ÚHVT vyhovel návrhu na výmaz zapísanej figuratívnej ochrannej známky „mano Portafortuna“ v zmysle čl. 53 ods. 2 písm. c) nariadenia z dôvodu jej neplatnosti. Predmetná ochranná známka bola už chránená v zmysle vnútroštátneho talianskeho práva autorským zákonom a táto ochrana predchádzala zápisu napadnutej ochrannej známky. Jedným z dôkazov existencie uvedenej ochrany bola aj fotokópia dohody z roku 1986, ktorou autor "mano Portafortuna" previedol na jedného zo žiadateľov o vyhlásenie neplatnosti ochrannej známky svoje práva k označeniu na jeho reprodukciu a použitie. ÚHVT posudzoval platnosť predmetnej dohody v zmysle talianskeho práva, avšak neposudzoval pravdivosť obsahu dohody, aj keď ju namietal žalobca.

Všeobecný súd zrušil rozhodnutie ÚHVT na základe tvrdení a dôkazov predložených žalobcom. Poukázal pritom na pravdepodobnosť, že dohoda z roku 1986 bola sfalšovaná, čo naznačujú napr. nesprávne údaje vo vzťahu k maximálnej dobe trvania autorskoprávnej ochrany, chybu v dátume pečiatky pošty, rozdiely v umeleckej kvalite medzi chráneným označením a ďalšími výkresmi pripojenými k dohode z roku 1986. Všeobecný súd ďalej skonštatoval, že obsah napadnutého rozhodnutia mohol byť ovplyvnený možným nesprávnym výkladom talianskeho práva zo strany ÚHVT. Preto dohoda z roku 1986 nemusela predstavovať dôkaz o pôvode označenia.

B. Oblasť: Hospodárska a sociálna súdržnosť

T-265/08 Nemecko v. Európska komisia (19. 9. 2012)

„EFRR – Zníženie finančnej pomoci – Operačný program cieľa 1 (1994 – 1999) týkajúci sa spolkovej krajiny Durínsko (Nemecko)“

Všeobecný súd zamietol žalobu Nemecka, ktorou napadlo rozhodnutie EK o znížení finančnej pomoci z Európskeho fondu regionálneho rozvoja (ďalej len „EFRR“).

Všeobecný súd v tomto rozsudku najprv skúmal pojem „nezrovnalosť“ v kontexte nariadenia č. 4253/88. Dospel k záveru, že porušenia práva EÚ pripísateľné vnútroštátnym správnym orgánom patria do pôsobnosti nariadenia č. 4253/88 a nie sú vylúčené z pojmu „nezrovnalosť“. V druhom rade Všeobecný súd skúmal námietky žalobkyne podľa ktorých sa systém uplatniteľný na finančné opravy v rámci EFRR za programové obdobie 1994 – 1999 odlišuje od systému uplatniteľného na zúčtovanie výdavkov v rámci záručnej sekcie Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (EPUZF). Nemecko s podporou zúčastnených členských štátov konkrétne tvrdilo, že na rozdiel od systému EPUZF mala EK v rámci EFRR zakázané uplatniť metódu extrapolácie na účely vykonania finančných opráv. Všeobecný súd však považoval metódu extrapolácie v rámci EFRR za odôvodnenú a tieto námietky zamietol.

T-89/10 Maďarsko v. Európska komisia (20. 9. 2012)

T-407/10 Maďarsko v. Európska komisia (20. 9. 2012)

"Štrukturálne fondy – Finančná pomoc – Daň z pridanej hodnoty – Neoprávnené výdavky"

Svojimi žalobami sa Maďarsko domáhalo čiastočného zrušenia rozhodnutí EK v rámci operačného programu "Doprava", zahrnutého do štrukturálnej podpory z Európskeho fondu regionálneho rozvoja a Kohézneho fondu. Rozhodnutia sa týkali veľkých diaľničných, resp. železničných projektov. Maďarsko tieto rozhodnutia napadlo v rozsahu, v akom vylučovali platby DPH z oprávnených výdavkov.

Maďarsko argumentovalo aj tým, že z čl. 3 nariadenia (ES) č. 1084/2006 podľa neho vyplýva, že DPH, ktorú nemožno odpočítať, je oprávneným výdavkom. EK teda podľa Maďarska nemohla z poskytnutia príspevku vylúčiť DPH, pretože príjemca veľkého projektu v oboch prípadoch nie je zdaniteľnou osobou podľa pravidiel EÚ a vnútroštátnych predpisov o DPH. Všeobecný súd sa s touto argumentáciou Maďarska nestotožnil, pričom poukázal na jazykovú odlišnosť daného ustanovenia v maďarskom jazyku a viacerých iných jazykoch.

C. Oblasť: Hospodárska súťaž

T-169/08 DEI v. Európska komisia (20. 9. 2012)

„Hospodárska súťaž – Zneužitie dominantného postavenia – Grécky trh s dodávkami hnedého uhlia a grécky veľkoobchodný trh s elektrickou energiou – Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 86 ods. 1 ES v spojení s článkom 82 ES – Udelenie alebo zachovanie práv na ťažbu hnedého uhlia priznaných Helénskou republikou v prospech verejnoprávneho podniku“

Všeobecný súd zrušil rozhodnutie EK, v ktorom konštatovala, že Grécko porušilo čl. 86 ods. 1 ES v spojení s článkom 82 ES (v súčasnosti čl. 106 ods. 1 a čl. 102 ZFEÚ). Podľa EK sa Grécko dopustilo uvedeného porušenia tým, že priznalo a zachovalo v platnosti prednostné práva na ťažbu hnedého uhlia v Grécku v prospech verejnoprávneho podniku, akým je žalobkyňa.

Všeobecný súd predovšetkým skúmal otázku, či pri kombinovanom uplatnení čl. 86 ods. 1 ES a čl. 82 ES mala EK zistiť skutočné alebo potenciálne zneužitie dominantného postavenia žalobkyne alebo či postačovalo preukázať, že predmetné štátne opatrenia spôsobili nerovnosť príležitostí medzi hospodárskymi subjektmi v prospech žalobkyne, a tým narušili hospodársku súťaž. Dospel k záveru, že EK pre konštatovanie porušenia čl. 86 ods. 1 v spojení s čl. 82 ES nemôže vychádzať len z toho, že štátne opatrenie spôsobuje nerovnosť príležitostí medzi hospodárskymi subjektmi, a tým narušá hospodársku súťaž, ale je povinná identifikovať a preukázať zneužitie dominantného postavenia, ku ktorému predmetné štátne opatrenie viedlo alebo mohlo viesť žalobkyňu.

T-357/06 Koninklijke Wegenbouw Stevin BV v. Európska komisia (27. 9. 2012)

„Hospodárska súťaž – Kartely – Holandský trh s bitúmenom určeným na výstavbu ciest – Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 81 ES – Existencia a kvalifikácia dohody – Obmedzenie hospodárskej súťaže – Usmernenia o uplatniteľnosti článku 81 ES na dohody o horizontálnej spolupráci – Právo na obhajobu – Pokuta – Priťažujúce okolnosti – Úloha podnecovateľa a vodcu – Nespolutráca – Preskúmvacie právomoci Komisie – Právo na pomoc advokáta – Zneužitie právomoci – Stanovovanie výšky pokút – Dĺžka trvania porušenia – Neobmedzená právomoc“

V jeden deň Všeobecný súd rozhodol o 14 súvisiacich žalobách, týkajúcich sa holandského kartelu s bitúmenom. Toto rozhodnutie je medzi nimi zaujímavé žalobným dôvodom, založeným na práve spoločnosti na obhajobu, a to osobitne vzhľadom na možnosť prítomnosti advokáta pri prehliadke firemných priestorov zamestnancami EK. Voči tejto spoločnosti totiž EK použila ako priťažujúcu okolnosť to, že po príchode zamestnancov EK im sekretárka riaditeľa bránila vo vykonaní prehliadky približne po dobu 40 minút s tým, že spoločnosť požaduje pri prehliadke prítomnosť externého právneho zástupcu, ktorý bol na ceste. Spoločnosť sa bránila, že na taký postup mala právo a EK jej nebola oprávnená zvýšiť pokutu z dôvodu nespolutráce. Všeobecný súd však dal za pravdu EK a konštatoval, že na to, aby výkon práva na pomoc advokáta nemohol poškodiť riadny priebeh kontroly, osoby poverené vykonaním kontroly musia mať možnosť ihneď vstúpiť do všetkých priestorov podniku, oznámiť mu rozhodnutie o kontrole a obsadiť kancelárie podľa svojho výberu bez toho, aby čakali, kým sa podnik poradí so svojim advokátom.

D. Oblasť: Poľnohospodárstvo

T-394/06 Talianska republika v. Európska komisia (12. 9. 2012)

"EPUZF – Záručná sekcia – Zúčtovanie výdavkov – Výdavky vylúčené z financovania – Nezrovnalosti alebo nedbanlivosti, ktoré možno prisúdiť správnym orgánom alebo organizáciám členských štátov – Článok 8 ods. 1 a 2 nariadenia (EHS) č. 729/70 článok 8

ods. 1 a 2 nariadenia (ES) č. 1258/1999 – Neprimerané meškanie Komisie pri posúdení oznámení zaslaných podľa článku 5 ods. 2 nariadenia (EHS) č. 595/91 – Primeraná lehota"

Taliansko v tejto veci žiadalo čiastočné zrušenie rozhodnutia EK 2006/678/ES o finančnom postupe, ktorý sa má uplatňovať, pokiaľ ide o vyúčtovanie výdavkov financovaných "Záručnou sekciou" Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (EPUZF) v určitých prípadoch nezrovnalostí zo strany prevádzkovateľov. Všeobecný súd žalobu Talianska zamietol. Pritom zopakoval a uplatnil niektoré dôležité zásady vyplývajúce z judikatúry Súdneho dvora EÚ. Viackrát napr. pripomenul, že skutočnosť, či členský štát konal s primeranou starostlivosťou alebo naopak nedbalo, sa posudzuje podľa práva EÚ. Preto samo o sebe nestačí, že členský štát starostlivo uplatňoval vnútroštátne právo týkajúce sa vymáhania príslušných pohľadávok a zabránil tak ich premlčaniu. Rovnako viackrát odmietol prihliadnuť na dokument predložený v konaní neskoro, pričom toto oneskorenie Taliansko ako žalobca vôbec neobjasnilo. Neboli tak dodržané príslušné požiadavky štatútu, rokovacieho poriadku a judikatúry Súdneho dvora EÚ.

T-84/09 Talianska republika v. Európska komisia (26. 9. 2012)

„EPUZF – Záručná sekcia – Informačné a propagačné akcie k poľnohospodárskym produktom – Výroba olivového oleja a stolových olív – Neskoré platby“

V tomto konaní Taliansko žiadalo zrušenie rozhodnutia EK 2008/960/ES, ktoré vylučuje z financovania Spoločenstvom niektoré výdavky uskutočnené členskými štátmi, a to v rozsahu, v akom toto rozhodnutie zavádza určité opravy v neprospech Talianska. Všeobecný súd odmietol všetky argumenty Talianska a žalobu zamietol. Okrem iného uviedol, že Taliansko nemôže namietat porušenie princípu kontradiktórnosti v správnom konaní z dôvodu, že jeden list EK bol síce doručený na stále zastúpenie Talianska v Bruseli, ale nie priamo zodpovednej vnútroštátnej agentúre. Nepostúpenie uvedeného listu príslušnej agentúre stálym zastúpením predstavuje nedostatok týkajúci sa internej komunikácie Talianska a princíp kontradiktórnosti nebol narušený, keďže talianske orgány ako také mali možnosť sa k uvedenému listu vyjadriť. Taktiež sa Všeobecný súd zaoberal otázkou, či a za akých okolností môžu vnútroštátne procesy odôvodňovať oneskorenie platieb. Vo veci samej však Všeobecný súd vylúčil, že by oneskorenie platieb bolo odôvodnené.

E. Oblasť: Štátna pomoc

T-565/08 Corsica Ferries France SAS v. Európska komisia (11. 9. 2012)

„Štátna pomoc – Odvetvie námornej kobotáže – Služba všeobecného hospodárskeho záujmu – Kritérium súkromného investora v trhovom hospodárstve – Sociálna politika členských štátov – Pomoc na reštrukturalizáciu – Účinky zrušujúceho rozsudku“

Všeobecný súd rozhodoval o žalobe súkromnej spoločnosti proti rozhodnutiu EK o tom, že podpora vyplácaná jej konkurentke francúzskou vládou sčasti nepredstavovala štátnu pomoc a sčasti bola ako štátna pomoc zlučiteľná s vnútorným trhom EÚ. Pritom dal za pravdu žalobkyni v tom, že EK nemohla optikou testu súkromného investora k takémuto záveru dospieť, keďže pri poskytovaní značných dotácií na činnosť danej spoločnosti, ako aj pri jej neskoršej privatizácii (so zápornou kúpnu cenou) nekonala Francúzska republika ekonomicky racionálne.

T-52/12 R Grécka republika v. Európska komisia (19. 9. 2012)

„Konanie o predbežných opatreniach – Štátna pomoc – Vyrovnávacie platby uhradené v roku 2008 a 2009 gréckym subjektom pre poľnohospodárske poistenie (ELGA) – Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú s vnútorným trhom a nariaďuje jej vrátenie – Návrh na odklad výkonu – Fumus boni juris – Naliehavosť – Zváženie záujmov“

Grécko požiadalo v tejto veci o odklad výkonu rozhodnutia EK o štátnej pomoci, ktoré sa týkalo vyrovnávacích platieb vyplatených poľnohospodárom. Predseda Všeobecného súdu návrhu Grécka vyhovel. Podľa neho niektoré otázky, ktoré neboli doposiaľ vyriešené v judikatúre a budú predmetom rozhodnutia súdu v hlavnom konaní, sú dostatočne relevantné a závažné na to, aby bolo možné považovať za splnené kritérium *fumus boni juris*. Zároveň považoval za splnené aj kritérium naliehavosti, pretože hrozí vážna a nenapraviteľná ujma. Napokon predseda Všeobecného súdu uznal prednosť záujmov, na ktoré sa odvolávalo Grécko, ako napr. zachovanie sociálneho zmieru a možnosť koncentrovať možnosti gréckej daňovej správy najmä na svoje zefektívňovanie a boj proti daňovým únikom, pred všeobecnými záujmami na dodržaní pravidiel hospodárskej súťaže, na ktoré sa odvolávala EK.

T-154/10 Francúzska republika v. Európska komisia (20. 9. 2012)

„Štátna pomoc – Štátna pomoc, ktorú údajne Francúzsko poskytlo podniku La Poste vo forme neobmedzenej implicitnej záruky vyplývajúcej z jeho postavenia verejnej inštitúcie – Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú s vnútorným trhom – Žaloba o neplatnosť – Záujem na konaní – Prípustnosť – Dôkazné bremeno pri dokazovaní existencie štátnej pomoci – Výhoda“

Predmetom tohto konania bolo to, či EK správne posúdila, že osobitné postavenie tzv. podniku EPIC, ktoré bolo priznané spoločnosti La Poste pri jej transformácii, predstavuje štátnu pomoc. Podniky takéhoto typu sa podľa francúzskeho právneho poriadku vyznačujú tým, že za všetky ich záväzky ručí štát. Všeobecný súd sa stotožnil s názorom EK, že takéto postavenie predstavuje selektívnu výhodu, a tým aj poskytnutie štátnej pomoci.

T-139/09 Francúzska republika v. Európska komisia (27. 9. 2012)**T-243/09 Fedecom v. Európska komisia (27. 9. 2012)****T-328/09 Producteurs de légumes de France v. Európska komisia (27. 9. 2012)**

„Štátna pomoc – Odvetvie ovocia a zeleniny – ‚Plány kampane‘ určené na podporu trhu s ovocím a so zeleninou vo Francúzsku – Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú so spoločným trhom – Pojem štátna pomoc – Štátne prostriedky – Spolufinancovanie verejnoprávnym zariadením a dobrovoľnými príspevkami organizácií výrobcov – Tvrdenia, ktoré neboli predložené počas správneho konania – Povinnosť odôvodnenia“

V tomto konaní Všeobecný súd posudzoval, či príspevky v odvetví ovocia a zeleniny z francúzskeho fondu, ktorý je financovaný sčasti dobrovoľnými príspevkami organizácií výrobcov a sčasti štátnym príspevkom, môžu predstavovať štátnu pomoc. Pritom potvrdil názor EK, že relevantným kritériom na posúdenie existencie verejných prostriedkov nie je ich originálny pôvod, ale stupeň zásahu orgánu verejnej moci do definovania predmetných

opatrení a spôsobov ich financovania. Keďže v danom prípade mal francúzsky štátny orgán na obe tieto oblasti značný vplyv, EK správne dospela k záveru, že išlo o štátnu pomoc.

F. Oblasť: Verejné obstarávanie

T-216/09 Astrim SpA a Elyo Italia Srl v. Európska komisia (25. 10. 2012)

"Verejné zákazky na služby – Zadávacie konanie – Zamietnutie ponuky uchádzača – Služby údržby klimatizačných, vykurovacích a ventilačných zariadení Spoločného výskumného centra v Ispre – Výklad podmienky uvedenej v súťažných podkladoch – Povinnosť odôvodnenia"

Tento rozsudok dopĺňa judikatúru, týkajúcu sa nejednoznačných ponúk uchádzačov vo verejnom obstarávaní. Zdá sa, že osobitný význam mala v tejto veci aj skutočnosť, že EK ako verejný obstarávateľ v rámci otvoreného konania vo výzve na predkladanie ponúk výslovne uchádzačov upozornila na povinný obsah ich ponúk s tým, že pri jednom alebo viacerých chýbajúcich údajoch môže byť následkom vylúčenie ponuky uchádzača. Všeobecný súd preto potvrdil jej postup, ktorým neúplnú ponuku žalobcov z obstarávania vylúčila. V zmysle odôvodnenia Všeobecného súdu, ak chýba jedna z čiastkových cien, z ktorých sa skladá ponuka, pričom nejde o zjavnú a malú materiálnu chybu, ktorú by bolo možné, hoci aj s vysvetlením uchádzača, jednoduchým a istým spôsobom vyvodiť z ponuky, verejný obstarávateľ musí takúto ponuku vylúčiť z obstarávania. V opačnom prípade by porušil zákaz zmeny súťažných ponúk (b. 94 a 95).